

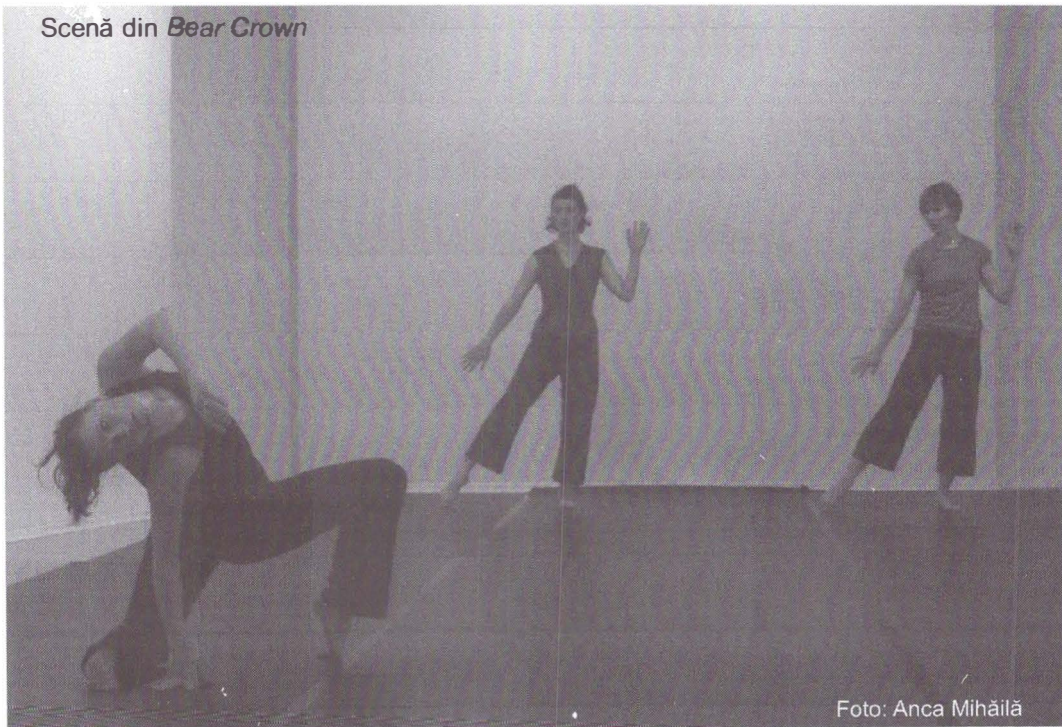
Un peisaj (aproape) complet

Între 30 octombrie și 2 noiembrie 2008, Centrul de Cultură „George Apostu” din Bacău a organizat un eveniment amplu, „**Bacău Dans 2008**” care a reunit, pe lângă nume din străinătate care au luat parte la programul „Artisne(s)t”, artiști a căror alăturare oferă o panoramă aproape completă a ceea ce este mai relevant pentru scena coregrafică de la noi.

Prima zi a manifestării a fost prilejuită de prezentările informale care au închis programul Artistne(s)t, realizat la Bacău, în ultimii trei ani, cu sprijinul programului elvețian în România și al Centrului „George Apostu”. Coregrafele aflate în rezidență din octombrie 2008 au fost Andreea Novac din România și Ivy Baldwin din Statele Unite ale Americii. Spectacolul Andreei Novac merită o analiză aprofundată pe care o ofer separat de schițarea tabloului general a ceea ce s-a petrecut la Bacău.

Au fost prezenți din România: Vava Ștefănescu, desigur, cu *Cvartet pentru o lavalieră* – o experiență artistică ce are funcție de oglindă pentru condiția omului contemporan, Florin Fieroiu și Carmen Coțofană cu *Nimic. Precis și Ready (Modern) Made*, două creații coregrafiate de Florin Fieroiu care nu lipsesc din niciun festival important din România, iar Andreea Căpitănescu a adus cea mai recentă creație

Scenă din *Bear Crown*



a sa, *Cioburi de ploaie*. Interesul maxim al publicului s-a manifestat, așa cum era de așteptat, pentru spectacolul creat de Răzvan Mazilu la Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian”, *Urban Kiss*.

Invitații din străinătate au fost selectați pe criteriul prezenței lor, în decursul ultimilor trei ani, în cadrul programului „Artistne(s)t”, chiar dacă ceea ce au prezentat au fost creații diferite de piesele elaborate în rezidențele de la Bacău.

Bernard Baumgarten din Luxemburg a prezentat o instalație video, *Mischa der Fall*, foarte relevantă pentru abordarea coregrafică a unui subiect ce implică o doză de tragism, Anne Mareike Hess, tot din Luxemburg, a interpretat un solo foarte elaborat și definitoriu pentru stilul său coregrafic, *Utopia – Try Out*, iar Iyv Baldwin a adus interpreți ai propriei companii din New York și o creație *Could Be Nice...*, diferită de spectacolul prezentat la finalul rezidenței Artistne(s)t intitulat *Bear Crown*.

Evenimentul de la Bacău are marele merit de a reuni, în cadrul aceleiași manifestări, multe dintre numele cele mai relevante pentru arta coregrafică autohtonă și de a prezenta o imagine creatoare complexă a unor artiști care au beneficiat de rezidențele „Artistne(s)t”.

Corpul ca „idee-cameleon”

În cazul spectacolului la care mă voi referi aici, nu mă pot lăuda deloc cu virtuțile unui critic obiectiv care vine spre dumneavoastră cu un discurs filtrat printr-o abordare detașată. Ceea ce veți citi în acest articol este o interpretare a unui spectacol, o „lectură” făcută într-o cheie subiectivă, asumat subiectivă, voit subiectivă, având toate motivele deontologice să fie așa.

Spectacolul supus acestui demers este un act artistic la construirea căruia am avut șansa, o vreme, să asist. Modalitatea de lucru și comunicarea esențială dintre cei doi artiști care au adus la lumină această creație ar fi nedrept analizate dacă ar fi abordate cu aroganța pretins atotștiutoare a criticului care, în virtutea unei obiectivități ce este adesea strict instrumentală, își propune să dea sentințe cât mai rafinat-intelectuale. Poate că nu e bine ca un critic să fie martorul construirii unui act artistic... Însă eu am ales să fac asta de multe ori pentru a feri un produs artistic de nedreptatea pe care un ochi o poate aduce acolo unde nu înțelege ce bolovan al lui Sisif este purtat în spatele unui gest care dintr-un fotoliu comod de spectator poate părea insignifiant. Dar, gata cu pledoaria pentru subiectivitatea criticului... Să trecem la... subiect!

Bacău, octombrie 2008, final de rezidențe coregrafice *Artistne(s)t* la Centrul „George Apostu”. Ziaua prezentărilor informale. Coregrafa Andreea Novac propune, la finalul acestor rezidențe, un spectacol aflat în stadiul de *work in progress*, *Dance a Playful Body*.

Aflăm de pe afiș că spectacolul implică nuditate... Bun! Acesta e un anunț cu două tăișuri: poate fi benefic spectacolului în plan cantitativ, pentru că există șanse să aducă public (în România acestor vremuri există încă o mentalitate inchizitorială, care sub poșghita principiilor morale ascunde reversul lor, deci curiozitatea de a vedea obiectul blamat), pe de altă parte poate ține departe pe cei care insistă să își ștranguleze existența cu principii expirate. În fine, de ce pe afiș nu s-a scris doar: „interzis tinerilor sub o anumită vârstă” este o interogație care nu face obiectul analizei acestui spectacol.